Anul 36 BUCUREŞTI, la PAŞTI 1938 Nr. 17

LIBERTATEA

—Foaie pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie, în anul 1902—

Director sufletesc
† Dr. ION I. MOŢA

„LIBERTATEA" ESTE PROPRIETATEA FAMILIEI MOŞTENITOARE ALUI ION I. MOŢA

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA „LIBERTATEA" (Moţa) BUCUREŞTI I. — Calea Victoriei 63. unde se vor trimite orice scrisori pentru redacţie precum şi cererile sau banii pentru abonamente.

Apare în fiecare Duminecă

PREŢUL FOII ESTE: 120 Lei pe un an, 60 Lei pe ½ an, 30 Lei pe 3 luni.

Un număr cu 2 Lei.

JERTA DRAGOSTEI

Ce biruinţi asupra poverilor omeneşti am repurtat noi, spre a putea să ne simţim astăzi mai apropiaţi de Mântuitorul?

Nu ştiu ce vor zice teologii, despre a căror ştiinţă n'am multă cunoştinţă, dar măsura învierii noastre interioare, măsura creştinătăţii noastre vii, eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora; a unei jertfe personale liber, cu dragoste şi cu elan consimţite, fără gând la respectarea formală a nu ştiu căror reglemente bilaterale dintre noi şi Dumnezeu.

Jertfa aceea care e deslănţuită în noi din DRAGOSTE, dintr'o dragoste pentru altceva decât fiinţa noastră, jertfa acea care ne inundă pustiindu-ne aşezarea omenească a vieţii, dar ne încălzeşte totodată cu satisfacţii pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc, această jertfă e faptul care smulge de pe fiinţa noastră carapacea nesimţirii faţă de cele dumnezeeşti, şi transformându-ne într'o rană vie, ne pune în directă comunicare cu Dumnezeirea care pătrunde năvalnic şi deadreptul în sufletul nostru. Şi devenim astfel vii sufleteşte, mai vii, mai creştini.

Jertfa este astfel măsura creştinătăţii noastre. Cine a jertfit ceva, în acest fel, înţelege şi vede mai bine pe Mântuitorul care a înviat şi se bucură mai mult, căci simte o apropiere, o comunitate între o părticică a structurii lui şi Dumnezeul cel viu care coboară printre noi.

*

Dacă ochiul nostru ar putea înţelege zările cereşti în mijlocul cărora se va coborî în curând Mântuitorul pe pământul românesc el ar vedea alături de Mântuitorul şi de sfinţii Bisericii, toate sufletele de viteji cari s'au jertfit bucuros şi conştienţi pentru a ajuta pe aproapele lor: n'ar lipsi nici Horia, nici Avram Iancu, nici Brâncoveanu, nici mulţimea celor cari s'au jertfit cu adevărat, din toată comoora sufletului lor.

† IOAN MOŢA

HRISTOS A INVIAT

O rugăciune la ziua Invierii Domnului

In ziua aceasta mare, plecăm genunchii noştri în faţa Ta Doamne. Şi ne rugăm Ţie din tot sufletul nostru, din toată inima noastră. Ajută-ne, Doamne, să înţelegem, cu mintea noastră slabă, măreţia zilei de azi şi fă ca noi să pricepem taina învierii Tale. Ajută slăbiciunii noastre şi fie ca, înţelegând toate, să putem face numai faptele plăcute Ţie. Că noi recunoaştem păcatele noastre. Vedem că suntem în păcat şi ne sbatem să ieşim din el. Dar fiinţa noastră este slabă. Noi credem, şi ştim adevărurile credinţei. Dar durerea cea mare e că nu facem faptele credinţei. Aceasta e durerea noastră cea mai mare dintre toate. Vedem cu apostolul Pavel, în mădularele noastre »o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea noastră şi ne ţine robi legii păcatului care este în mădularele noastre. Binele pe care vrem să-l facem, nu-l facem, ci răul, pe care nu vrem să-l facem, iată ce facem. Avem voinţa de a face binele, dar n'avem puterea«. (Romani 7.14–26).

Cine ne va isbăvi oare de slăbiciunea aceasta, dacă nu învierea Ta, Doamne?

De aceia venim, la Tine, toţi cei de aici, bogaţi sau săraci, tineri şi bătrâni, flămânzi şi goi, cu case şi fără case, toţi suntem în lipsă, toţi avem trebuinţă de ajutor dumnezeesc. Ajută-ne *celor bogaţi* ca în cinste să stăpânim bogăţiile noastre şi ajutor celor fără bogăţii să fim. Desleagă inima noastră pentru milostenie şi darnice fă mâinile noastre. Pricepere dă minţii noastre ca să înţelegem că tot ce avem, din mila lui Dumnezeu avem. Şi scapă-ne Doamne de păcatul mândriei ca să pricepem că toţi sunt la fel cu noi şi că nimic nu este de disprețuit decât păcatul.

Ajută-ne *celor săraci*, ca *mulţumită să-Ţi aducem* pentru starea noastră. Fă să înţelegem că sărăcia e mare cinste în faţa Ta şi că bogat e cel ce are în suflet darurile Tale, nu cel ce umple sufletul lui cu darurile pământului Tău. Fă ca nici un strop de cârtire să nu zacă în inima noastră şi să nu râvnim altceva decât mântuirea ce vine dela Tine. Desleagă sufletul nostru ca din puţinul ce avem, ajutor celor cu mai puţin să dăm, înţelegând cât preţ are bănuţul văduvei în faţa Ta.

Ajută-ne *celor puternici*, ca pentru slova Ta să folosim puterea noastră. Nu ne lăsa Doamne, să cădem în ispita tiraniei, ci pentru binele celor slabi să folosim tăria noastră. Fă-ne să înţelegem că trecătoare este puterea noastră pe pământ şi că nimic, din ea, nu vom aduce la scaunul judecăţii Tale.

Ajută-ne *celor slabi*, ca fără îndoială să fie slăbiciunea noastră şi bucurie să avem în această stare. Noi nu pricepem că în slăbiciunea omenească se găseşte de multe ori tărie, de aceea deschide Doamne ochii minţii noastre şi fă să înţelegem că după planul Tău suntem noi întru slăbiciune.

Ajută-ne celor *obidiţi şi nenorociţi* şi dă-ne tăria lui Iov pentruca vorbele lui »Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului bine cuvântat«, să fie veşnic pe buzele noastre. Fă Doamne, să înţelegem că dacă suntem în suferinţă, pentru păcatele noastre suferim şi pentru ispăşirea păcatelor suntem în nenorocire. Toate se răscumpără prin jertfă, de aceia bucurie să se cheme jertfele noastre. Ele sunt chezăşia biruinţei celei mari şi temelia bucuriilor de mâine.

Ajută-ne *celor ce Te iubim şi celor ce Te urâm*, unora ca temeinică să fie iubirea noastră, altora ca să înţelegem rătăcirea noastră. Fă Doamne ca ura noastră pentru lucrurile Tale să se schimbe în cea mai caldă iubire.

Ajută-ne *celor ce-Ţi slujim Ţie*, ca fără făţărnicie să fie slujba noastră. Desbracă inima noastră de cele 2 haine, pentruca să nu ieşim cu 2 feţe, în faţa semenilor noştri. Ruşinează apucăturile noastre cari nu sunt la înălţimea slujbei din altar şi îmbracă cu duh de smerenie fiinţa noastră. Dorul de mărire, depărtează-l dela noi şi pedepseşte-ne pentrucă din slujba Ta am făcut mijloc pentru a ne ridica la puteri lumeşti.

Ajută Doamne *neamului nostru* ca cinste să aibă între popoarele pământului şi slujbă plăcută cerului să facă. De sus şi până jos ajută-ne Doamne să spălăm fiinţa noastră pentruca astfel şi neamul, curat să rămână. Ajută celor vrednici, să conducă şi îndepărtează pe cei ce s'ar depărta de căile tale sfinte.

Ajută minţii noastre ca Invierea Ta să fie înţeleasă, pentruca duh să aibă salutul nostru:

Hristos a înviat!

V. Trifu

LA ÎNVIERE*

In ziua aceasta... ne adâncim către stratul iniţial. Obiectivat în concret, starea aceasta se traduce printr'o simplificare de linii, căreia, s'o recunosc, nu-i lipseşte oarecare armonie.

Mi se pare că apropierea aceasta de simplu, dă fiinţei noastre un soi de transfigurare în înălţime.

Iată cum mă exemplific: mi-am tăiat toate punţile cu lumea. Păstrez cu ea atât contact cât mi-e necesar vieţii animale: casă-masă. Sunt în plin proces de educaţie întru „nu". E greu, penibil. Dar o fac cu aceiaşi desinvoltură ca atunci când practicam pe „da". Greutatea nu vine din tine, ci din altă parte: un lung şir de ani în cultul afirmativului cu orice preţ...

*

Mă lepăd pe zi ce trece de câte ceva, şi multe au mai fost! N'am bănuit niciodată imensa povară de inutil pe care o purtam pe spate. E totuşi prima dată când sarcina descărcată nu produce imediata senzaţie de uşurare, ci mai de grabă una de suferinţă. Să fie aderenţa inutilului de fondul nostru esenţial, atât de organică? Aş dispera dacă eliberarea n'aş simţi-o curând din plin.

Mi-aştept acum ziua cea mare: ziua omului din mine pe care l'am înghesuit în fundul cavernei de carton a fostei mele existenţe, atât amar de ani...

*

Păşeşte hotărît şi goneşte dela tine toată ispita şi toate puterile răului. Sfarmă cu pumn viguros plasa minciunii, alungă pofta de viaţă ieftină, ocoleşte mirajul şi artificialitatea vieţii de stradă. Munceşte şi crede. Aminteşte-ţi că eşti venit să îndrepţi, nu să te pierzi. In tine şi în toţi cei ca tine, se află sămânţa lumii de mâne. Faceţi-o să rodească prin muncă aprigă, prin jertfă şi prin lepădarea de sine. Neîncetat, îndârjit, cu puteri reînoite, în slujba aceleaşi idei: NEAMUL.

† VASILE MARIN

* Articol pe care îl recomandăm mai ales intelectualilor.

HRISTOS A ÎNVIAT

E ziua bucuriei azi
Şi a cântului curat.
Nu-i nici un suflet cu necaz,
Nu-i nici o lacrimă pe-obraz,
Căci lumea 'ntreagă cântă azi:
Hristos a înviat!

E ziua marei Îndurări
Şi-a plânsului curat.
Osânda multelor iertări,
Şi multelor răscumpărări,
S'a ridicat dintre ocări
Hristos a înviat!

E ziua sfintei Invieri
Şi-a dorului curat.
In mii de inimi cu dureri
S'aprind azi sfinte scântei
Din focul 'naltelor Puteri
Hristos a înviat!

E ziua dulcei mângâieri
Şi-a gândului curat.
Acel ce-a suferit dureri,
În preţul multor mângâeri,
A 'nvins a iadului puteri,
Hristos a înviat!

E ziua marei biruinţi
Şi-a Celui prea curat.
Voi cei ce-aţi plâns cu stropi fierbinţi
Cântaţi cu cetele de sfinţi,
S'au dus a morţii suferinţi,
Hristos a înviat!

TINU DORU

Ce-ați zice dacă n'ar mai fi bani?

V'ați gândit la asta? Ce ar fi dacă nu s'ar mai fabrica bani. De altfel era o vreme — cu mii de ani înainte, când nu se fabricau banii. Atunci te duceai la vecinul și te înțelegeai cu el cam în felul următor: cât ceri pe vaca asta? — Iar el zicea 10 oi. Și așa se făcea cu schimbul, nu cu banul.

Acuma însă ne-am obișnuit așa de mult cu banii încât ne pare că nici nu ne putem închipui cum ar fi fără ei. Comuniștii au încercat odată să nu mai facă și nici să nu mai umble cu bani. Așa ziceau ei, nu vor mai fi de acuma înainte, nici bogat nici sărac, ci toți vom fi egali. N'au putut însă nici o zi să trăiască fără bani. Acum vine vestea că un învățat ar fi vrut să încerce o teorie pe chestiunea asta și în cele din urmă a ajuns la părerea, că dacă cineva ar fura toți banii de pe lume și alții nu s'ar mai putea face, lumea toată ar înebuni!

Dvoastră tot așa ziceți?

Cei mai frumoși ochi din lume

Așa au fost numiți ochii unei femei dela Viena. Era soția unui mare actor de cinematograf, care ține la ea mult de tot, mai ales pentru ochii ei. Se spune că erau mândrețe de ochi nemaivăzuți. Albaștri și cu niște gene de cine se uita la ei nu se mai sătura.

Pentru ca să nu se întâmple ceva cu ei, au fost asigurați, la o societate de asigurare din Anglia pentru suma de un milion de lire sterline. Asta socotiți și dvoastră cât face în banii nostri, dacă lira e 800 lei.

Doamna cu ochii aceștia așa de frumoși nu avea decât 24 ani.

Iată însă că o boală cruntă a venit mai zilele trecute și ochii cei frumoși s'au închis pentru totdeauna. Doamna a murit.

Frumoși au fost ochii dar totuși moartea nu i-a cruțat. Așa e moartea, nu cruță nimic. De aceea e bine ca noi să punem temelie pe frumusețile de cari moartea nu se atinge, adică pe frumusețile sufletului. Acestea rămân.

Celelalte trec.

Câte automobile sunt în lume

Inginerul Miclescu face o socoteală despre câte automobile sunt în lume și despre câți oameni ar fi pentru un automobil în diferite țări din lume. Astfel în 1935, în toată lumea erau în umblare 37 milioane automobile. Este interesant de știut că în 1916 erau deabia 4 milioane, în toată lumea.

Impărțit pe țări, în frunte stau Statele Unite, iar noi Românii nici nu suntem puși la socoteală.

S'a mai căutat să se știe câte automobile sunt pe cap de oameni în diferite țări și s'a aflat că în

Statele Unite este un automobil la 2 oameni
Canada » » » » 9 »
Franța » » » » 20 »
Germania » » » » 59 »
Italia » » » »158 »

Iar noi lipsim depe listă,

Cam așa suntem noi totdeauna, la urmă.

In America se poate și asta

Un plan de lege a lui Roosvelt n'a fost primit

America e țara tuturor libertăților. Acolo atâta vreme cât nu tulburi liniștea țării și nu te atingi de bunul aproapelui poți face orice.

Camera și Senatul care lucrează și fac legile au dat mai săptămâna trecută un fel de pildă în chestiunea asta. Este vorba de un plan (proect) de lege făcut de însuși Roosevelt, la care țin așa de mult americanii. Roosvelt a propus o lege care schimbă felul de administrație a țării. Și legea trebue să fie aprobată de Cameră și de Senat. Senatul a aprobat-o, dar Camera a zis: nu. Legea nu e bună. Și au respins'o.

Roosevelt nu s'a supărat și a făcut altă lege. In Europa lucrurile nu se prea pot petrece așa. Nu mai departe decât în Franța, zilele trecute guvernul Blum și-a dat demisia din cauza că Senatul n'a primit o lege a guvernului.

Dar în America se poate orice.

Redacția noastră s'a mutat la București

Cetitorii noștri sunt rugați, ca orice manuscrise și orice fel de lucruri, în legătură cu Redacția, să le trimită la BUCUREȘTI — Redacția LIBERTATEA (Moța), Calea Victoriei 63.

VREȚI SĂ ȘTIȚI CE N'AȚI ȘTIUT?

Războiul... contra ciorilor

— Ciorile sunt o pacoste. — La Chișinău peste un milion de cuiburi nimicite —

Țara noastră are cele mai multe ciori din Europa. Ne-am obișnuit cu ele așa că nu ni s'a mai părut o pacoste. Cu toate astea numărul mare de ciori nu aduce nici un folos. Câte lucruri nu strică ele. Mai ales semănăturile. De cum începe omul cu semănatul — iacă și cioara cu pigulitul. Atâtea milioane de ciori cari pigulesc, însemnează miliarde de boabe de grâu, care nu ajung niciodată să-și dea rod bogat.

Apoi poamele, cireșele ciupite și mâncate de ciori de nici nu-ți vine să le mai mânânci. Ouăle de găini din cuibare de pe la țară numai ce vezi că nu le mai ai și te miri și te năcăjești pe bietele găini că azi n'au făcut ouă și când colo ciorile le-au mâncat.

Nici nu mai vorbim despre puii de găină mâncați de ciori.

In țările din Apus de multă vreme au fost stârpite ciorile. Dar la noi nici vorbă despre asta. Acuma vine vestea că s'a pornit și la noi războiul contra ciorilor. Declarația de război a făcut-o Chișinăul. Acolo sunt foarte multe ciori. Cele 2 parcuri ale orașului, frumoase și bine așezate, n'aveau nici un folos cu atâtea ciori. Căci era vai de pălăria celor ce treceau pe sub pomii din grădina orașului. Și așa s'a hotărât într'o zi luptă contra lor în oraș și în județ. Acuma când au cuiburi și ouă s'au pornit toți contra lor. Au fost nimicite peste un milion de cuiburi cu 2 milioane și jumătate de ouă. In oraș treaba asta au făcut-o pompierii cu scările cele lungi.

Și în felul acesta, la anul viitor, nu vor mai fi atâtea milioane de ciori câte oauă s'au spart.

Numai că ce ajunge asta la atâtea ciori câte sunt în țară. Ar fi bine ca toată lumea să strice cuiburile și atuncia vor birui ciorile. Altfel te pomenești că și dela ciori mâncăm trânteală.

Povestea zgârie-norilor din America

— Nici în zgârie-nori viața nu-i ușoară. 15 mii de oameni într'o casă. —

Când tot auzim despre zgârie nori — casele cele înalte dela Newyork — cu toții ne gândim, ce fericiți trebue să fie oamenii cari stau acolo. Un cercetător, care gândia tot ca noi, s'a dus să vadă cum anume e viața acolo. Și a găsit că nu-i tocmai așa de plăcută cum credem noi.

Omul e fericit sau nefericit și aici ca și acolo. Ba de multe ori găsești mai multă fericire în căsuțele cu 7 fereștí nu cu 70 de etaje.

Ce spune profesorul acesta despre zgârie nori? Mai întâi e drept cică pe deasupra se văd tare frumoase. Noaptea mai ales sunt ca în povești. Unele sunt luminate pe deasupra cu o lumină de anumită culoare, altele cu alta și așa când te uiți pe deasupra vezi fel de fel de culori. Apoi iuțeala cu care te poți urca dela un rând la alt rând. Este un fel de căruc̦ior electric (ascensor) cu care într'un minut ai făcut 40 de rânduri. Cei ce nu sunt obișnuiți le face de multe ori rău.

Casele astea mai sunt folosite de cele mai multe ori pentru birouri. Intr'o asemenea casă pot lucra la birou 15 mii de oameni. Cam câți oameni au unele orașe dela noi, capitale de județ. Cu toate astea profesorul care a cercetat lucrurile spune că toți cei ce lucrează acolo deabia apucă să se termine ceasurile de muncă și pleacă cu mașinile afară din oraș să mai vadă și viața cu case mai mici și se pare mai plăcută. De altfel e mult mai frumos că ai în jurul casei o grădiniță cu flori și câte nu-și pune omul pe lângă casă. Acolo adio cu așa ceva. E drept că tocmai deasupra au făcut ei americanii grădini de flori și restaurante, dar cu găinile și cu purceii nu te poți urca la atâtea sute de metri.

Chiriile acolo sunt foarte scumpe așa că multe camere sunt fără stăpân. Cine dorește dintre cetitorii noștrii le poate lua pentru el!

Și plantele au viață?

— Viața minunată a plantelor. — Ce nu știm despre plante. —

Cu atâtea flori și cu atâția pomi pe lângă noi, le rupem și tăiem fără milă la ele. Cu toții credem că plantele n'au viață. Și totuși cei cari au cercetat viața plantelor spun că au viață. Nu o viață ca a noastră dar au și ele un fel de viață.

Iată ce zic cercetătorii:

Planta trăește, se hrănește și moare ca ori ce viețuitoare. Dar de unde își ia mâncare, ne va întreba oarecineva? Planta ia din pământ și din aer tot ce-i trebue. Se adapă cu apa din pământ și ia căldura soarelui din afară prin frunze. De aceia tai rădăcina unui pom, chiar dacă nu a căzut jos, se usucă, nu mai are apă. Iar dacă bagi un pom mic în pivniță, la întunerec, l'ai băgat verde și frumos și după puțină ședere acolo frunzele se ofilesc și se îngălbenesc pentrucă nu au lumină și căldură dela soare.

Mai mult încă au și un fel de gust a lor. Nu le place orice fel de loc și orice pământ. Toată lumea știe că grâului »îi place« dacă îl semănăm după ce pe locul acela fusese lucernă, trifoi sau fasole. Și se face mult mai frumos acolo. Așa e gustul lui.

Nici asta nu e destul. Plantele au lipsă și de lărgământ. Fagii de pe marginea pădurii au frunze foarte multe și frumoase pe când cei din mijlocul pădurii au frunze puține și sunt foarte înalți pentrucă neavând loc jos au căutat loc în sus. S'au »întins« după loc către cer. Mai au o ciudățenie. Nu se mulțumesc numai să mânânce, dar plantele mai strâng hrană și pentru iarnă. Așa morcovul — ceeace zicem noi morcov, e o magazie în care planta de deasupra și-a strâns hrana pentru iarnă. Tot așa cartoful. Boabele din pământ pe care le mâncăm noi — dar mai ales nemții — sunt magazinele de iarnă ale plantei. Planta a strâns pentru ea, dar se potrivește și aici zicala românească: »nu-i a celui ce adună, ci a celui ce folosește«. — Noi mâncăm ceeace plantele au strâns peste iarnă.

Plantele au și ele durerile lor. Așa atunci când tai coaja de pe un pom — acela se usucă, e ca pielea omului — acoperă trunchiul. Unele dacă tai mai puțin și-o fac îndată la loc. Mai au și arme de apărare. De ce credeți că are măceșul spini? Ca să se lupte cu caprele și cu oile. Dacă n'ar împunge cu ghimpii ar rămâne fără frunză și ar trebui să moară. Așa tot mai are câte una cu care trăește.

Și să mai zicem că n'au viață?

Ce, cum şi cât beţi de Paşti?

Iată o întrebare: ce beţi de sărbători? Apă, vin, rachiu sau lapte?

Apoi ce să bem va zice cineva: »iaca vom bea şi noi ceva vin, că doară odată-s Paştile» ! Cam aşa răspunde lumea. Şi după răspuns vine şi fapta. Adică fiecare îşi face rost să bea ceva de sărbători. Ba sunt unii care se înţeleg anume cu prietenii să se întâlnească colo şi colo unde-i vinul bun!

Asta-i vorbă acuma! Ce, adică e păcat? Ba iaca nu-i păcat. Dar păcatul vine nu dela ce se bea ci dela *cum* se bea şi *cât* se bea.

De pildă este prin Munţii Apuseni (la Moţi) un obicei frumos. Fiecare om vrea să bea şi el altceva decât apă la sărbători. Pentru asta îşi ia o »damigeană» şi cumpără 5 sau 10 kg. de vin, după putinţă. Il duce acasă şi în ziua de Paşti, la masă cinsteşte cu toată familia. Asta e frumos. Dar ia închipuiţi-vă că omul nostru, a 2 a zi de Paşti, în loc să-şi facă sărbătorile cu familia la Biserică şi apoi mai bine să se odihnească, se duce şi se înfundă într'o cârciumă şi în loc să bea un kg. bea zece şi pe urmă umblă creştine dacă poţi. Se duce acasă găseşte că mâncarea e prea caldă, sau că nu-i sărată destul şi pricina de ceartă e gata.

Mai sunt astea sărbători? Dar va zice cineva: Ce, odată-s Paştile, mă îmbăt şi eu odată.

In privinţa asta într'o carte religioasă este o istorie dela răsărit care spune următoarele:

Cică pe vremea când umbla dracul pe pământ şi putea fi văzut de oameni s'a întâlnit noaptea, într'o pădure cu un om. Şi i-a zis omului: ‚de-acuma s'a sfârşit cu tine, că te omor. Vai de mine zice omul. Da cere-mi ceva, îţi dau totul da nu mă omorâ.

Şi s'a înduioşat dracul de jelania omului şi a rămas înţeles să-i ceară omului 3 lucruri.

I-a cerut: să omoare pe tatăl său, să bată pe soră-sa, sau să se îmbete. Omul avea să aleagă una dintre ele şi era scăpat.

Şi s'a gândit omul: să omor pe tata? Doamne păzeste-mă, asta e păcat. Să bat pe soră mea, da ce, am înebunit? A rămas să mă îmbăt, asta mai merge. Nu-i nici-un păcat.

Şi s'a legat omul să se îmbete. S'a dus la crâşmă şi trage i o duşcă, două, zece şi aşa mai departe.

Beat mort s'a dus acasă, s'a împedecat de o greblă pe care o pusese soră sa la poartă. Şi supărat i-a tras o sfântă de bătae surorii lui. Venind tatăl său să-i despartă i-a venit la îndemână o secure şi a omorât şi pe tatăl său.

Şi iaca aşa le-a făcut pe toate trei. De acea mai întrebăm noi odată: *cum* şi *cât* beţi de Paşti?

URARE DE SĂRBĂTORI

I.

Scumpi şi iubiţi cetitori,
Vă urăm de sărbători
De la Domnul sănătate,
Gânduri bune şi curate.

II.

Dragoste de 'nvăţătură,
Chibzuite vorbe 'n gură,
Cât mai multă cumpătare,
Când e vorba de mâncare.

III.

Ca pomii să vă 'noiţi,
Ca şi dânşi să 'nfloriţi,
Ca şi iarba din câmpie.
Sufletul vostru să 'nvie.

IV.

Domnul să vă lumineze,
Domnul să vă îndrepteze,
Domnul să vă dea putere,
Să vă scape de durere.

Pacea, bucuria Lui,
Fie 'n casa orişicui!

I. Tudusciuc.

România a doua ţară din Europa

Ce spune profesorul Nae Ionescu despre viitorul ţării noastre.

Prin gazeta "Cuvântul" profesorul Nae Ionescu, unul dintre cei mai mari gazetari pe care îi avem noi Românii, s'a apucat să arate care este viitorul naţiei noastre. A arătat că România are viitor de aur, sortit dela Dumnezeu şi că noi doar trebue să îndeplinim legile lui Dumnezeu şi să ne mişcăm şi noi puţin, ca să vadă lumea că trăim. Să nu ne mulţumim ca să păstrăm ce avem, ci să câştigăm cât mai mult.

In ajutorul puterii noastre vine şi numărul mare al naşterilor pe care il avem noi faţă de alte ţări. După anumite socoţi, profesorul Nae Ionescu, spune că ţările învăţate din Europa de Apus merg în scădere cu numărul locuitorilor. Aşa de pildă peste 50 de ani socoata arată că Franţa va avea 20 milioane de locuitori. Anglia tot cam atâta, Germania va avea cam 70—80 de milioane, iar România va avea vre o 60 de milioane. In felul acesta Germania va fi prima, iar noi Romănia a doua ţară din Europa.

Dacă socoata se va adeveri, mare lucru va fi pentru ţara noastră.

Sărbătoarea Invierii la Ierusalim

Peste tot sărbătoarea Invierii e aşa de frumoasă. Este ceva de mare bucurie în sărbătoarea aceasta. Fiecare dintre noi îşi aduce aminte despre deniile frumoase cu luminări aprinse şi cu rugăciuni din post.

Apoi Invierea care se face la toate bisericile aduce atâta pace în suflete şi duce gândul tuturor spre locurile şi vremile acelea când s'a petrecut minunea cea mare a învierii.

Ce mare bucurie trebue să fie pe cei cari pot merge pe la locurile sfinte de ziua Invierii. Şi sunt totdeauna mulţi cari fac drumul acesta. De fiecare sărbătoare a Invierii pelerinii, în mare număr totdeauna peste 10 mii, se adună la locurile aducătoare aminte a patimilor şi a învierii.

Şi sunt atâtea de văzut. Unul din cei care a fost acolo spunea că n'a putut vedea nimic, atâtea erau de văzut. La învierea Domnului se adună pelerini în special pentru aprinderea luminii sfinte. Cum se întâmplă minunea asta?

Această mare taină se săvârşeşte Sâmbătă, atunci când Domnul era »pus în mormânt».

Se adună toată lumea în Biserica Sf. Mormânt cu lumânări în mână. Fiecare creştin are câte 33 de lumânări. Asta se spune că a rămas dela anii câţi a trăit printre noi Mântuitorul. Slujba o face Patriarhul dela Ierusalim înconjurat de cler şi de alţi credincioşi. La ceasul hotărât se pun nişte sigili — stampile — pe locul unde a fost mormântul Domnului, loc care azi e chiar în altarul Bisericii. După acea Patriarhul i-a în mână nişte vată şi punând peste ea untdelemn începe să şteargă mormântul,

Deodată printr'un sgomot mare o flacără se coboară şi se opreşte în locul unde este vata, în mânile Patriarhului. Vata se aprinde şi toată lumea începe să cânte de bucurie. Se aprind toate luminile din Biserică şi cele ale credincioşilor. Clopotele încep să bată şi tot Ierusalimul ştie că a venit lumină din cer.

Credincioşii cari au luat parte îşi aprind cele 33 de lumini. Unii le aduc aprinse până în ţara lor de baştină. Şi se spune că lumina aceasta are mari puteri.

Aşa se povesteşte că o astfel de lumină aprinsă a fost dusă până în Rusia la casa unui pravoslavnic creştin. Omul schimba mereu lumina dar din aceaşi flacără a rămas nestinsă. Prin ţinuturile acelea a venit odată o molimă mare. Toate casele aveau zilnic morţi, numai casa în care eara lumina nu avea. Oamenii văzând aceasta s'au adunat în casa creştinului cu lumina şi boala nu mai dădea peste ei.

După aceea au dus lumina din casă ca să o pună la biserică şi toţi să se adune acolo. In câteva ceasuri după ce lumina a fost scoasă din casă 3 din familia unde fusese au murit.

Multe se povestesc în legătură cu lumina asta minunată, dar nu avem loc pentru a le da pe toate.

Mai departe la Ierusalim se face noaptea învierii în cântece şi mari pregătiri sufleteşti. Inchipuiţi-vă mii şi mii de oameni cu lumânări aprinse şi cântând cântece de slavă Domnului. Sunt acolo oameni din toată lumea. Şi cu toţii dau slavă lui D-zeu.

Acesta e în deosebi frumos şi înălţător.

Un fel ciudat de sărbătoare

In Noul Mexic din America o sectă sărbătoreşte săptămâna patimilor în chinuri grozave.

In Noul Mexic, un stat care e sub stăpânirea Statelor Unite, trăesc nişte negrii creştini. Ei sunt foarte înapoiaţi în ştiinţă; n'au ajuns până azi nici macar să-şi facă locuinţe, ci trăesc în scorburi de copaci şi în corturi. Creştinismul lor nu e aşa ca al nostru, ci alt fel de creştinism. Au aflat şi ei despre Mântuitorul şi despre patimile lui. Au ridicat chiar statui frumoase Mântuitorului dar în ceace priveşte învăţăturile Evangheliei prea puţine lucruri cunosc ei. N'au biserici, nici preoţi şi nici celelalte taine pe care le are Biserica creştină.

Adunările religioase le fac prin peşteri şi prin scorburi de copaci. Un fel de catacombe au pe acolo, ca pe vremea primilor creştini. Despre ce fac ei în aceste adunări religioase e cam greu de ştiut. Ei ţin toate adunările în mare taină deşi nimeni nu îi opreşte să le ţină. Dar lor aşa li se pare că dacă te vede un strein, la rugăciune, atunci păcătueşti şi rugăciunea se întoarce contra ta.

Sunt şi fel de fel de secte. Fiecare grupare mai mare este de altfel o sectă. Nu se prea aseamănă în credinţă, nici unii cu alţii.

Una din aceste secte se numeşte »fraţii pocăiţi«. Aceştia sunt cei mai îndărătnici în credinţă şi au datinele cele mai ciudate.

Aşa de pildă ei înţeleg patimile Domnului cu totul altfel decât noi. Ei cred că dacă Mântuitorul a suferit, trebue să suferim, şi noi cum a suferit el. Pentru aceasta fac o pregătire de 3 săptămâni în care postesc cel mai aspru post.

După aceasta se adună cu toţii şi în ascunzişurile lor încep să se biciuiască. Cel mai mare dintre ei dă cu un biciu împletit peste spatele goale ale credincioşilor. Asta se face Luni, Marţi, Miercuri şi Joi seara.

Cel care poate răbda cu bucurie toate aceste chinuri este declarat »ales», »privilegiat«. Acesta va avea de suferit chinurile cele mari de Vineri noaptea. Pentru Vineri noaptea se pregătesc cu toţii îmbrăcându-se într'o haină lungă asemănătoare cu a călugărilor dela noi.

Se adună toţi şi pornesc spre locul unde cel „ales" îşi va duce crucea. Locul acesta nu se spune. Il ştiu numai câţiva mai dintre fruntaşi. Asta de frică să nu vină cineva strein şi să vadă cele ce se petrec.

Sosiţi la locul de întâlnire pornesc toţi în frunte cu cel »ales« care îşi ia în spate o cruce de lemn, mare şi grea. In urma lui vin credincioşi.

Cel cu crucea e obligat să o ducă pe un deal. Asta pentru a imita urcarea pe Golgota.

Cum cel »ales« o duce greu, în dreapta şi în stânga lui se aşează câte un credincios, cu biciul şi cum oboseşte cel cu crucea, îi dau câteva lovituri de biciu, ca să urce.

Această ciudată sărbătoare, cum am mai spus, nu poate fi văzută de nimeni. Doar aşa cu mare grije să nimereşti pe acolo şi dintr'un loc ascuns să priveşti.

Un gazetar care s'a dus odată să vadă secretele lor a fost găsit a doua zi mort. Este acesta un fel ciudat de a sărbători patimele şi Invierea şi foarte puţin creştin. Dar întorcându-ne la noi, creştinii cei de azi, cari cinstim aşa cum cinstim săptămâna cea mare a patimilor, ne întrebăm: nu cumva e mai creştinesc acest fel de pomenire, decât cel pe care îl facem noi prin cele crâşme şi locuri necurate?

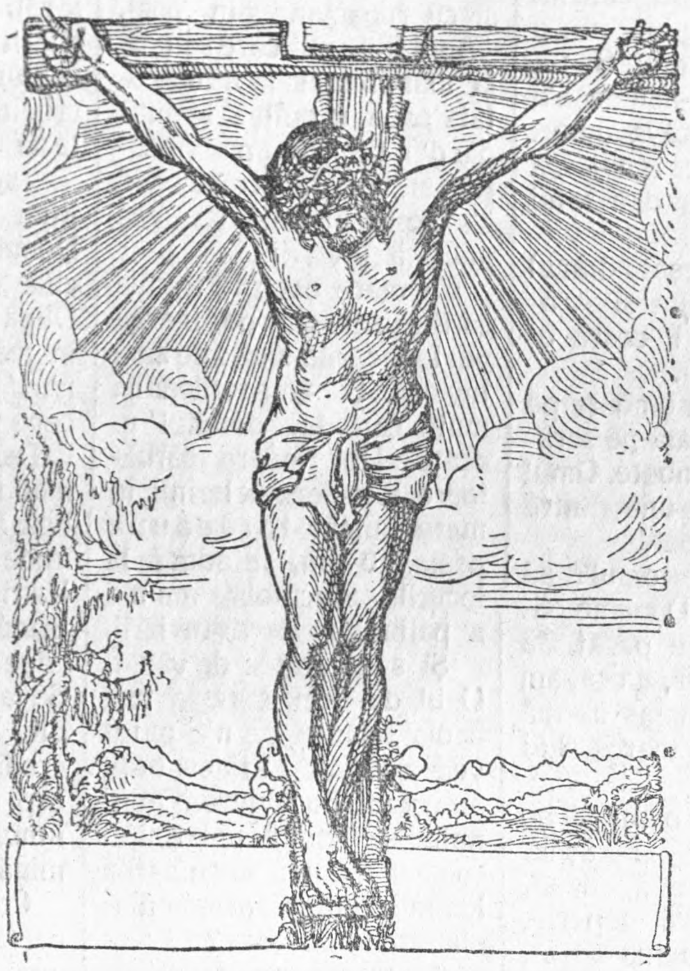
Şi s'a răstignit pentru noi....

Cărturarii şi fariseii contra lui Isus. Trădarea lui Iuda. Judecăţile lui Ana, Caiafa şi Pilat. Mai bine un tâlhar. Cununa de spini. Sub greutatea crucii. Isus lovit şi răstignit pentru noi.

Fiul lui Dumnezeu, Isus Mântuitorul a venit pe lume ca să ne mântuiască pe noi păcătoşii. Pentru aceasta a început să înveţe, să ne arate nouă oamenilor calea ce duce la mântuire, calea vieţii. A propovăduit Evanghelia şi a dat pilda vieţii lui, de om, pentru ca noi să auzim şi să vedem plinirea Evangheliei.

Evanghelia şi învăţăturile Domnului nostru, erau adevăr şi numai adevăr. De aceea spuneau răul pe faţă. Isus şi a ales 12 apostoli cu care umbla şi propovăduia Evanghelia. Mulţime mare de oameni se ţineau după ei, ascultau cuvintele frumoase ale Mântuitorului şi credeau în El. Tuturor le plăcea Evanghelia şi socoteau că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Erau totuşi câţiva care, cu inima împetrită, nu credeau. Aceştia sunt cărturarii şi fariseii.

Mântuitorul nostru pe cruce

Cărturarii şi fariseii contra lui Isus

Cărturarii şi fariseii erau conducătorii poporului iudeu. Ei ţineau închise în temple legile şi ei le tălmăceau poporului. Ei adunau birurile templului şi se hrăneau din jertfele aduse acolo. Mântuitorul a cunoscut inima lor cea plină de rău şi adeseori i-a mustrat. Isus zicea poporului: »Cărturarii şi fariseii şed pe scaunul lui Moise, — deci toate lucrurile, pe cari vă spun ei să le păziţi, păziţi-le şi faceţi-le, dar după faptele lor să nu faceţi. Căci ei zic, dar nu fac. Toate faptele lor le fac ca să fie văzuţi de oameni. Astfel îşi fac vestmintele cu ciucuri lungi, umblă după locurile dintâi la ospeţe şi le place să le zică lumea »învăţători«.

Şi mai departe Isus îi mustră, foarte aspru, zicând: »Vai de voi, Cărturari şi Farisei făţarnici. Pentrucă voi închideţi oamenilor Impărăţia cerurilor: nici voi nu întraţi în ea şi nici pe cei ce vor să între nu-i lăsaţi.

Vai de voi, pentrucă mâncaţi casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceţi rugăciuni lungi; de aceea veţi lua o mai mare osândă!

Vai de voi care ziceţi, că de jură cineva pe Templu nu e nimic, dar dacă jură pe aurul Templului, e legat de jurământul lui. Adică aurul avea valoare pentru ei, nu templul. (După Evanghelia dela Matei 23 (1—18).

Vorbind Isus aşa, aceşti cărturari vedeau că pierd scaunul şi că nu vor mai putea trăi de pe spinarea poporului. De când e lumea aşa a fost: cel ce spune adevărul va fi urât. Aşa şi aici, Mântuitorul era urât, de Iudeii cărturari, cari atunci căutau el şi fel de planuri ca să scape de El.

Sfatul contra lui Isus — Trădarea —

Şi s'au sfătuit preoţii cei mai de seamă, cărturarii şi fariseii ca să-l piardă pe Isus. Voiau să-l prindă cu vicleşug şi să-l omoare. Iar Satana a întrat în Iuda, zis Iscarioteanul, care era din numărul celor 12, şi Iuda s'a dus să se înţeleagă cu preoţii cei mai de seamă şi cu căpeteniile străjilor Templului cum să-l dea în mânile lor. Ei s'au bucurat şi au căzut la învoială ca să-i dea 30 de arginţi, pentru vinderea lui Isus.

Ce faptă urâtă la Iuda! Să te duci la vrăjmaş şi să vinzi pe învăţătorul tău. Să iei 30 de arginţi ca să tradezi pe cel cu care ai mâncat, ai dormit şi ai umblat. Ce pildă urâtă a dat Iuda oamenilor! Mai bine nu s'ar fi născut. De atunci, până azi şi până va mai fi lumea asta, Iuda va rămânea cuvânt de scârbă şi de ocară între oameni. Toate ţi-se pot ierta, căci fiecare, dintre cei ce suntem oameni, avem păcate şi slăbiciuni. Dar păcatul trădării n'are iertare. De aceia şi Iuda îşi va primi, după cum vom vedea, plata lui.

Prinderea lui Isus

Fiind aproape praznicul azimelor, Isus s'a dus cu cei 12 şi a prăznuit Paştele, după legea de atunci, într'o Joi, frângând pâinea şi binecuvântând vinul. Acolo a spus că unul dintre cei de faţă îl va vinde. Şi Iuda era de faţă. Apoi a spus ucenicilor că vremea este aproape ca lucrurile privitoare la Isus să se plinească.

S'a dus apoi cu ucenicii în grădina Ghetsimani de pe muntele măslinilor şi a început să se roage fierbinte. Era joi noaptea. In grădină era întunerec şi Isus se ruga şi priveghea. Pe când se ruga El, iată că a venit o gloată. Şi cel ce se chema Iuda mergea în fruntea lor. El s'a apropiat de Isus, ca să-l sărute. Iar Isus i-a zis: »Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?», iar căpeteniilor străgerilor le-a zis: aţi ieşit după mine ca după un tâlhar, cu săbii şi cu ciomege? In toate zilele eram cu voi în Templu şi n'aţi pus mâna pe mine. Dar acesta este ceasul vostru». Apoi Isus a tăcut.

Ucenicii cari erau de faţă s'au întristat foarte, iar Petru, care avea o sabie, a scos-o şi a lovit pe unul dintre cei ce veniseră să-l prindă pe Isus, tăindu-i urechea. Iar Isus i-a zis: »Petre bagă sabia în teacă». A luat apoi urechea tăiată şi a pus-o la loc, vindecându-se îndată.

Şi astfel s'a lăsat prins. Ceata ostaşilor, căpitanul lor, şi aprozii iudeilor, au prins deci pe Isus şi l'au legat. Iată-l deci pe Isus legat, ca pe cel din urmă tâlhar. Fiul lui Dumnezeu, putea să se apere dar n'a făcut-o. El ştia că astfel ne va mântui pe noi.

Judecăţile lui Isus

Cei ce l'au prins l'au dus la Ana, socrul lui Caiafa, care era mare preot. Aici a început să-l întrebe pe Isus despre învăţătura lui. Şi nu putea găsi nici o vină lui Isus. De aceia a fost dus la Caiafa, marele preot. Acesta a adunat sinedriul cu cărturari şi farisei cari au cercetat în fel şi chip să-i găsească o vină, dar nu găseau. Atunci s'au găsit 2 martori mincinoşi cari au zis: »Noi l'am auzit zicând că va strica Templul acesta făcut din zid şi în trei zile va clădi altul«. — Auzind acestea marele preot şi-a rupt hainele de bucurie şi a zis, ce mai vreţi? Şi cu toţii l'au judecat să fie osândit la moarte.

Pilat nu-i găseşte vină

Deoarece sinedriul nu putea judeca la moarte, fără aprobarea guvernatorului roman, l'au dus pe Isus înaintea lui Pilat. Acesta i-a întrebat: »ce pâră aduceţi împotriva omului acestuia«? Iar ei au răspuns că dacă n'ar fi vinovat nu l'ar fi adus. Dar nu spuneau care e vina. Pilat a început să-l întrebe pe Isus despre vina lui şi nu găsea nici una. A ieşit deci afară şi le-a spus: »Eu nu găsesc pe omul acesta vinovat«. Dar mai marii preoţilor au aţâţat poporul să strige, că Isus e vinovat şi să-l omoare. Şi Pilat nu ştia ce să facă.

Mai bine un tâlhar

Ca să nu se facă vinovat de omorârea unui om fără păcat, Pilat şi-a adus aminte că la Paşti era obiceiul să slobozească din închisoare pe un condamnat la moarte şi deci a zis poporului: »Eu nu găsesc nici o vină la el, dar fiindcă voi aveţi obicei să vă slobozesc pe cineva de Paşti, vreţi să vă slobozesc pe Impăratul Iudeilor«, adică pe Isus? Atunci toţi au strigat din nou: Nu pe el, ci pe Baraba. Baraba era un mare tâlhar, de care toţi se temeau. Şi iată că acum toţi voiau pe Baraba, numai să scape de Isus.

Tot poporul striga: »Răstigneşte-l, răstigneşte-l«. Iar Pilat, om fricos, se temea de o răscoală şi L'a dat pe Isus în mâinile lor, ca să fie răstignit.

Cununa de spini pe frunte

Ostaşii au adus pe Isus în curte şi au adunat toată ceata ostaşilor. L'au îmbrăcat într'o haină de purpură, au împletit o cunună de spini şi l-au pus-o pe cap. Apoi au început să râdă de El zicându-i: »Plecăciune, Impăratul Iudeilor».

Şi îL loveau pe Isus

Şi, Il loveau în cap cu o trestie IL scuipau, îngenunchiau şi I se închinau. Isus era lovit. Peste obrazul lui curat, ca florile de primăvară, curgeau loviturile de biciu. Fruntea lui, care niciodată nu fusese întinată de păcat, era brăzdată cu sudori de sânge. Ochii lui, care priviseră cu milă la toţi nenorociţii şi la toţi păcătoşii erau loviţi şi se închideau sub greutatea loviturilor. Şiroae de sânge brăzdau faţa lui şi picăturile cădeau ca stropii de ploaie, dela straşina casei noastre. Mâinile lui care nu făcuseră decât să binecuvânteze lumea, erau lovite şi neînduplecată era bătaia lor.

Iar biciul, unealtă făcută pentru păcătoşi, se îndoia lovind pe cel fără de păcate. Şi toate astea pentru ce? Toate chinurile acestea pentru ce? Isus fără vină, Isus Fiul lui Dumnezeu, Isus care putea oricând să nu se lase prins, răbda chinurile astea toate şi tăcea. Toate le făcea pentru noi. Mântuirea mea şi a celor cari citesc şi a tuturor cari vieţuiesc pe faţa pământului, poate veni numai de aici, dela chinurile lui Isus. El răbda pentru noi. El voia să şteargă păcatele omenirii pentru a deschide astfel calea mântuirii prin Biserica Sa. Ne dăm noi seama de cât a răbdat El pentru noi? Şi ne întrebăm noi oare, cât răbdăm noi pentru El?

Sub greutatea crucii

Pe atunci condamnaţii la moarte erau răstigniţi pe cruce. Chinurile unei astfel de morţi erau foarte mari. Cel condamnat muria târziu de foame sau de durere. Aceste chinuri i-au fost date şi lui Isus.

I s'a dat o cruce mare, pe care trebuia să o ducă singur până afară din cetate pe Golgota — unde trebuia făcută răstignirea. Şi a luat Isus crucea în spate.

Iată-L deci pe fiul lui Dumnezeu ducând şi crucea. Era grea. Se poticnea sub greutatea ei. Dar mai grea decât crucea era sarcina păcatelor lumii pe care Isus o ducea în spate. Viaţa noastră, viaţa omenirii, cu toate păcatele ei, era strânsă atunci acolo, pe dealul Golgotei, pentru a o lua asupra sa Isus şi a ne scăpa de noroiul fărădelegilor.

Ţintuit cu piroane

Ajungând la locul Golgotei l'au ţintuit cu piroane pe cruce şi i-au dat oţet să bea. Iată-L deci pe Isus cu piroane în mâinile cari s'au întins peste atâţia bolnavi, vindecându-i. Hainele lui au fost împărţite şi toată lumea râdea de El şi îi spunea: »Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară-te de pe cruce». Isus nu se cobora pentrucă planul lui Dumnezeu era acesta. El răbda toate chinurile ştiind că astfel va mântui pe toată lumea.

Din palmele lui curgeau şiroaie de sânge. Din mâinele acelea cari n'au lovit pe nimeni niciodată, picura sângele răscumpărării. Din mâinile acelea se săturaseră mii de oameni în pustie şi atâţia bolnavi căpătaseră vindecare. Unde erau acum cei săturaţi şi cei vindecaţi? Toţi nu se mai vedeau. Erau acolo de faţă însă toţi oamenii pământului. Adică era de faţă lumea toată prin păcatele ei. Erau de faţă toate păcatele şi toate au fost vindecate.

Prin sudorile Lui de sânge, prin picăturile de sânge, prin lacrimele Lui de sânge, prin toate se curăţă şi se spală omenirea de păcate.

Cu ce cinstim noi suferinţa aceasta de pe Golgota? Cum arătăm noi lui Isus că am înţeles jertfa Lui cea mare.

Urmează în pag. 5. col. 1, sus.

Sub povara crucii

...Şi a înviat cu moartea pre moarte călcând

Fariseii se temeau de înviere. Isus a înviat. Arătarea ucenicilor. Invierea temelia credinţei. Bucuraţi-Vă toţi! Pace vouă!

Când un vecin îţi face bine, îţi aduci aminte de el şi îl cinsteşti, când cineva te scapă dela moarte toată viaţa eşti legat de el, dar când Fiul lui Dumnezeu moare pentru tine, ce faci pentru el? Injuri, te cerţi, te sudui cu toată lumea, n'ai pace în casă, nu eşti drept, nu faci binele ci numai răul, cu asta te prezinţi în faţa lui Isus? Dacă te prezinţi cu asta n'ai priceput jertfa cea mare a Lui.

Moartea pe cruce

In ceasul al şaselea s'a făcut întunerec peste tot pământul şi la ceasul al nouălea din zi Isus a scos un strigăt de durere şi în mâinile Tatălui ceresc şi-a încredinţat duhul.

Catapeteasma bisericii, din lăuntrul Templului s'a desfăcut în două şi cutremur mare s'a făcut peste tot pământul.

Atunci au văzut mulţi că Fiul lui Dumnezeu era. Şi au înţeles că s'a răstignit pentru noi...

***

Şi Domnul nostru a înviat din morţi. Iată sărbătoarea zilei de azi.

Dupăce a murit Isus, pe înserate a venit la Pilat, Iosif din Arimatea, om bogat şi sfetnic cu vază al soborului, şi a cerut trupul lui Isus. Iosif a cumpărat o pânză subţire de in, a dat jos pe Isus de pe cruce. L'a înfăşurat în pânza de in şi l-a pus într'un mormânt săpat în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră peste mormânt.

Invierea Domnului

Dar şi noi cei de azi nu cunoaştem pe Isus. Nu numai cei de acum atâtea mii de ani au svârlit cu pietre în Isus. Şi noi. Fiecare fărădelege a noastră e o piatră ce o aruncăm în El. Fiecare sudalmă a noastră e un bolovan cu care izbim în El. Urăşti pe vecinul tău — e o piatră cu care ai lovit în El. N'ai pace în casa ta — prin asta loveşti iarăşi în El.

Bucuraţi-vă, toţi!

Iată cuvântul cu care a întâmpinat Isus pe cele 2 femei. Azi e ziua bucuriei. Să se bucure deci tot pământul. Aşa că şi noi să ne bucurăm. Isus s'a bucurat cu toate câte i le-au făcut oamenii. Să ne bucurăm cu toţii. Cei cu durere aveţi în sufletul vostru, bucuraţi-vă, Isus a învins durerea.

Cei ce sunteţi năpăstuiţi şi obidiţi, bucuraţi-vă, Isus a zis: iartă-le lor, nu ştiu ce fac.

Cei ce plângeţi, bucuraţi-vă; Isus a plâns pentru toată omenirea şi totuşi s'a bucurat.

Cei ce sunteţi nedreptăţiţi, bucuraţi-vă, Isus n'a fost oare mai nedreptăţit decât toată lumea asta, şi totuşi s'a bucurat.

Cei ce sunteţi desbrăcaţi şi goi şi fără hrană, bucuraţi-vă. Lui Isus şi cămaşa de pe El i s'a luat şi totuşi s'a bucurat.

Cei ce n'aveţi adăpost, bucuraţi-vă; Isus n'avea case, nici palate şi totuşi s'a bucurat.

Voi toţi, din oraşe şi din sate, din închisori şi din spitale, din pustiu şi de pe ape, bucuraţi-vă, căci astăzi Hristos a înviat.

Preoţii şi fariseii se temeau de Inviere

A doua zi după asta, adică Sâmbăta, preoţii mai de seamă şi fariseii s'au dus la Pilat şi au cerut să pună straje la mormânt, fiindcă au auzit ei că Mântuitorul ar fi zis că a treia zi va învia. Şi dându-li-se lor straje au plecat, şi au întărit mormântul pecetluind piatra şi punând straje tare.

Săracii ce farisei. Ei şi-au închipuit că pot opri voia lui Dumnezeu cu o strajă şi câteva peceţi. Ei au crezut că în asta stă învierea într'un mormânt. Ei nici acum nu îşi puteau da seama despre taina cea mare a puterii dumnezeeşti.

Isus cu mielul

Isus a înviat.

La sfârşitul zilei Sabatului când începe să se lumineze în spre ziua dintâi a săptămânii — adică Duminecă dimineaţa — Maria Magdalena şi cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Şi iată că s'a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger din cer s'a pogorât, a prăvălit piatra dela uşa mormântului şi a şezut pe ea.

»Infăţişarea lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui şi au rămas ca nişte morţi. Dar îngerul a luat cuvântul şi a zis femeilor; »nu vă temeţi: căci ştiu că voi căutaţi pe Isus, care a fost răstignit.

»Nu este aici; a înviat după cum zisese: Veniţi şi vedeţi locul unde zăcea Domnul; şi duceţi-vă repede de spuneţi ucenicilor lui că a înviat dintre cei morţi«.

»Ele au plecat repede dela mormânt, cu frică şi cu mare bucurie, şi au alergat să dea de veste ucenicilor lui«. (Evanghelia după Matei cap. 28).

Arătarea ucenicilor

Şi pe când mergeau femeile iată că Isus s'a arătat lor şi le-a zis »bucuraţi-vă«.

Ele s'au închinat Lui şi apoi au plecat în căutarea ucenicilor să le spună cele văzute. Ucenicii nu credeau. S'au dus totuşi în Galileia unde Domnul a venit în mijlocul lor prin uşile încuiate şi le-a zis lor: »Pace vouă«. Le-a arătat mâinile străpunse de cuie şi coasta împunsă cu suliţa. Şi atunci au crezut. (Ev. Luca 24).

Invierea temelia credinţei

Invierea Domnului este temelia credinţei noastre. Apostolul Pavel scria Corintenilor: »dacă n'ar fi înviat Hristos zadarnică este propovăduirea noastră şi zadarnică este şi credinţa noastră«. (Corinteni I. 15).

Dar Hristos a înviat! Dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit şi învierea. Puterile morţii au fost sfărâmate prin învierea Domnului. De aceia a venit Hristos să birue întunerecul. El era viaţa şi a venit să mărturisească despre viaţă, el era lumina lumii care luminează pe orice om, venind în lume.

Isus a venit în lume pentru noi. Dar lumea nu l'a cunoscut. (Evanghelia lui Ioan cap. 1.) A venit la ai Săi şi a-i Săi nu l'au primit.

E într'adevăr grozav ceace au făcut oamenii cu Dumnezeul lor. A venit Isus cu pace, iar oamenii l'au primit cu biciul. A venit să ne adape, pe toţi, cu apa cea vie, iar noi l'am adăpat cu oţet, a venit să ne întindă mâna spre binecuvântare, iar noi oamenii i-am întins palma peste obraz.

A venit Mântuitorul ca să ne înveţe, ar oamenii de atunci şi de azi, au dispreţuit învăţătura Lui. Oamenii şi-au închipuit că ei sunt învăţaţii lumii şi de fapt toate dela El le-au învăţat.

A venit Isus ca să ne arate credinţă, iar noi oamenii i-am dat pe Iuda ca să-l tradeze.

A venit Isus ca să ne înveţe statornicie, iar oamenii l-au primit cu flori când a întrat în Ierusalim şi după o săptămână strigau în gura mare: răstigneşte-l, să fie răstignit şi aruncau cu pietre în Fiul lui Dumnezeu care-şi ducea crucea.

A venit Isus să ne înveţe legile recunoştinţei, iar oamenii slăbănogi, surzi şi muţi cari au primit dela El viaţă şi putere, n'au îndrăsnit să zică: şi eu sunt cu Isus. Ci au fugit şi s'au lepădat de El.

Şi totuşi Isus ne-a iubit cu iubirea lui Dumnezeiască pe toţi. Şi eri şi azi iubirea lui e cu noi.

Pace vouă!

Aşa a zis Isus Mielul Paştelui — ucenicilor Lui. Ce cuvânt frumos! E unul din cele mai frumoase cuvinte ale Evangheliei: pace vouă.

E porunca cea mai mare şi cea mai frumoasă. Să fie pace în casa ta, în inima ta, în satul tău, în ţara ta, în lumea toată.

Dacă este învolburare în inima ta şi nestăpânite dacă sunt gândurile tale fă ca în praznicul acesta pacea să între în toată fiinţa ta.

Dacă n'ai linişte cu fratele tău, cu vecinul tău, cu aproapele tău, la praznicul acesta împacă-ţi sufletul şi iartă tuturor toate.

Totul înviază

Totul înviază. Prin învierea Domnului moartea a fost biruită. Totul e viu. Iată acum primăvara florile, după moartea înşelătoare a iernii, ies şi se răsfaţă la soarele dătător de lumină.

Inmuguresc toate şi iarba — podoabă a pământului — înverzeşte totul. E aşa de frumoasă podoaba învierii. Totul se trezeşte din amorţire.

Să dea Dumnezeu ca şi inimile moarte să se trezească şi să salte de bucurie. Să moară păcatul din noi şi să învie binele.

Dea Dumnezeu ca şi în ţara noastră dragă să învie binele şi fericirea spre slava lui Dumnezeu.

v. t.

M. Sa Regele prin țară

Majestatea Sa Regele a făcut în ultima săptămână mai multe vizite prin țară. Mai întâi s'a dus la satele cele unde au fost focuri mari și unde oamenii erau foarte necăjiți. A hotărât în unele locuri ca satele distruse de foc să fie ridicate din banii statului și să se dea ajutoare celor ce au rămas fără adăpost.

După aceea a vizitat orașele Craiova, Oradea, Cluj și Ploești. Peste tot unde s'a dus, nu s'au făcut parăzi și primiri mari, deoarece Majestatea Sa nu și-a anunțat venirea. S'a dus așa pe neașteptate.

La Oradea a vizitat granița cu Ungaria și a inspectat cum se lucrează la liniile de apărare dela graniță. De acolo a trecut la prefectura județului unde s'au adunat toți șefii prefecturii, arătând cum stau pe acolo lucrurile. După aceea Majestatea Sa a văzut cum stau veniturile județului și de unde s'ar mai putea face rost de fonduri pentru lucrările ce trebue să se mai facă. A vizitat apoi Primăria unde primarul a zis bun venit M. Sale Regelui. După aceea s'a interesat unde se fac lucrări comunale și dacă primăria are bani destui sau nu. A vizitat orașul și apoi a plecat la Cluj.

Acolo a vizitat regimentul 83 infanterie, primăria și prefectura. Și aici s'a interesat de toate lucrările orașului. A plecat apoi cu automobilul la gară. Aici a lăsat automobilul, care a fost urcat în tren și a plecat la București.

Funcționarii pe unde a fost M. Sa Regele au rămas mulțumiți și bucuroși de această vizită regească.

Se așteaptă ca M. Sa Regele să viziteze și alte orașe.

Peste tot a fost împreună cu dl. Ministru de Interne Armand Călinescu și cu aghiotanții regali. In unele părți a fost ministrul Apărării Naționale, dl. general Argeșanu.

Dunărea — drumul Europei?

— Dunărea va fi legată printr'un canal cu Rinul —

Cetitorii noștrii poate își mai aduc aminte despre planul de a lega Dunărea de Rin, cel mai mare râu al Germaniei și astfel să se poată trece cu vaporul tocmai dela nordul Europei până la Marea Neagră. Acum se vorbește că în curând va fi gata.

Planul acesta e foarte frumos și va fi de mare folos, din multe puncte de vedere. Mai întâi se știe că cel mai eftin drum e cel pe apă. Nu te costă atâția bani cât calea ferată. Nici servicii multe nu îți trebue pentru asta. Dar mai ales nici nu se poate prețui scurtarea drumului, pe apă, dela partea de sus a Europei, cu Marea Neagră. Ca să vii cu vaporul dela Hamburg de pildă, care e la nordul Germaniei, trebuie să înconjuri toată Europa, pe lângă Spania apoi Italia și Grecia să ajungi aici. Dar dacă Dunărea ar fi legată cu Rinul lucrul e foarte simplu și drumul foarte ușor.

In afară de asta drumul pe aici are și o altă valoare. Este vorba de schimbul de mărfuri. Având Dunărea ca drum, toate fabricatele din Germania vor putea fi aduse cu preț mic în țara noastră și în celelalte țări de pe marginea Dunării. Tot așa ceeace avem noi, grâu, petrol, lemne, poame și altele, se pot trimite în Germania cu mult mai lesne și mai ușor.

Mai ales Germania are tot interesul ca legătura asta să se facă fiindcă atunci economia germană are numai de câștigat. Hitler tocmai asta vrea, ca fabricile germane să aibă unde să-și vândă mărfurile, iar în schimb să aibă de unde aduce ceeace n'au ei acolo.

In afară de partea comerțului, canalul peste Dunăre mai are și o importanță tactică. Se face legătura cu o mulțime de țări, iar nemții se gândesc mai cu seamă la un fel de stăpânire a lumii prin comerț și altele de felul acesta. Ori venind în legătură, prin Dunăre, cu noi și cu alte țări, ei cred că încet, încet, vor putea să se strecoare și să aibă ei cuvânt hotărâtor în lume.

Mai are încă o valoare: acea a drumurilor de plăcere. Deschizându-se calea aceasta se vor putea face cele mai frumoase excursii din toată Europa. In drumul acesta cu vaporul ai prilej să vezi atâtea țări și locuri, treci prin munți și prin câmpii, prin orașe mari și mici încât ochiul va trăi în mare desfătare.

Cei cari vor avea vapoare pe Dunăre vor avea de câștigat multe parale de pe urma acestor drumuri.

Nemții au fost cei dintâi cari și-au dat seama despre importanța acestui drum, de aceea ei au început lucrările.

In anul 1917, pe vremea războiului, nemții credeau că ei vor birui și deci vor avea în stăpânire toată Europa. De-aceia s'au și apucat de lucru. Venind însă pacea în care nemții au fost bătuți, nu s'a mai făcut nimica. Acum lucrările iar au început. Trebue să se facă un șanț mare și adânc prin care apa celor două râuri să se întâlnească. Șanțul acesta va avea 700 kilometri lungime și va mai costa încă 1 miliard de mărci. Asta, în banii noștri, însemnează 40 de miliarde.

Dar nemții au zis că dau bucuros banii aceștia știind ei că îi vor câștiga dublu.

Venind la țara noastră, dacă drumul acesta se va deschide, trebue să recunoaștem că noi avem cei dintâi de câștigat. Gurile Dunării sunt ale noastre, de aceea noi vom putea fi vameșii Europei.

Rămâne să vedem cum vom ști să ne folosim de acest prilej.

Trei feluri de închisoare

Pentru cei băgați la închisoare din motive politice s'a făcut o lege despre cum trebue să fie închisoarea lor. Aceștia sunt toți oameni cu carte și cari n'au fost duși la închisoare pentru furături sau alte rele, ci pentrucă au făcut politică. Toți aceștia vor fi supuși la trei feluri de închisoare, după cum se va hotărî la judecata lor.

Este închisoare ușoară, închisoare grea și închisoare foarte grea. Cei dela închisoare foarte grea nu pot fi vizitați de nimeni, decât odată pe lună de neamuri și nu au voie să scrie sau să primească scrisori decât odată pe lună.

Ei vor fi ținuți la celulă secretă noaptea iar ziua vor putea sta cu alții de vorbă.

Cei dela închisoarea grea au câteva lucruri mai ușoare, iar cei dela închisoarea ușoară au drept să cetească și să primească vizite dela cei de din afară odată pe săptămână.

In ceace privește munca ei nu sunt obligați să muncească decât dacă vreau. Cei dela închisoarea grea trebue să muncească, dar legea le lasă dreptul să aleagă ei felul de muncă.

Politica noastră externă

Declarațiile ministrului nostru de externe

Mai ales acuma după schimbările ce s'au făcut în Europa toată lumea se întreabă ce face țara cutare, ce face cutare și așa mai departe.

Pentru a se hotărî situația noastră, ministrul dela afacerile streine, dl Comnen, a făcut gazetarilor declarații politice.

Iată ce spune ministrul nostru:

Legăturile noastre cu Polonia, Iugoslavia și Cehoslovacia rămân cum au fost și că Mica Ințelegere va fi păstrată cu mare sfințenie. Aceasta fiind și dorința M. Sale Regelui.

Cu Franța rămânem și pe mai departe cei mai buni prieteni, iar cu Anglia vom căuta ca pe zi ce trece să facem legături din cele mai strânse. România va lupta mereu pentru pace și niciodată nu va eși din aceste prietenii pe care le-am avut. Deasemeni se va căuta să se intre în legături și cu toate celelalte țări vecine sau prietene.

Cu Liga Națiunilor, noi stăm în legătură și pe mai departe. Liga ne ține și pe mai departe pacea.

Acestea au fost cuvintele ministrului nostru de externe. Declarațiile au fost bine primite, mai ales în Franța.

LEGI ASPRE IN ȚARĂ

— Legea apărării statului și legea gazetelor —

In ultima săptămână au fost date legi foarte aspre pentru apărarea ordinei în stat. Prima este cea a gazetarilor.

S'a făcut anume lege ca toate gazetele să se înscrie din nou în registre, pe la Tribunale și să se arate a cui e gazeta, cine răspunde de ce se scrie în ea și de unde are bani ca să se tipărească.

Legea asta lovește mai ales în gazetele cari aveau fonduri din altă parte. Acuma va putea fi oricând controlată deoarece legea spune hotărât ca fiecare să aibă registru de unde vin banii și ce s'a dat în schimbul lor. Pentru gazetele poporale, așa ca a noastră, legea e bine venită, pentrucă noi n'avem bani decât dela abonații noștri.

O altă lege e cea a apărării statului. E făcută pentru ca să se poată ține ordinea în stat. Toate celelalte legi, pentru ordine, făcute până acuma au fost șterse și s'a făcut una nouă care, înafară de pedepsele ce se dau prin codul penal, arată că se pedepsesc și alte fapte cari nu sunt trecute acolo.

Iată câteva din oprelișțile ce le aduce noua lege:

E oprit ca cineva să turbure liniștea publică prin propagandă contra Statului.

E oprită propaganda politică în școli și în biserici și nimeni n'are voie să facă politică în localurile statului.

In articolul 13 a legii se spune că nici o grupare politică nu mai are voie să lucreze. Tot aici se spune însă că în curând, se va face o lege nouă, care va permite să se facă politică, dar numai după paragrafele ce se vor scrie în legea aceea.

Cine va îndrăsni să facă altfel va fi pedepsit.

Casele și bunătățile ce le-ar avea asociațiunile politice se confiscă și dacă guvernul va vrea poate să oprească și gazetele pe care le au grupările politice.

Se vor pedepsi toți aceia la cari se vor găsi hârtii și alte tipărituri în care se vor afla cuvinte grele pentru ordinea în stat.

Nimeni n'are voie să poarte uniforme. Deasemenea ministerul de interne poate închide orice fel de prăvălie unde se crede că s'ar putea întâlni mai mulți oameni pentru a turbura liniștea publică.

Oamenii cari vor fi socotiți periculoși pentru ordinea în stat, se va putea să li se poruncească de către Consiliul de miniștri să nu mai iasă din casă dela 6 luni la 1 an. Adică un fel de închisoare în casa ta.

Toate legile au și început să se pună în aplicare.

Hristos a înviat!

Sărbători fericite dorim cetitorilor, abonaților și tuturor prietenilor noștri.

Ce e cu guvernul Franţei?

Noul guvern primit cu bucurie. Comuniştii stau rău

Scriam în numărul trecut că în Franţa s'a schimbat guvernul Blum cu frontul popular, au fost trântiţi de un vot al Senatului. In locul vechiului guvern a venit un guvern sub conducerea lui Daladier. Noul primministru este un om iubit de mulţi francezi. A fost ministru de războiu de câţiva ani neîncetat. Sub toate guvernele el lucra pentru armată şi işi vedea de socotelile lui, nu se prea amesteca în politică. Cu frontul popular şi cu comuniştii cei înverşunaţi nu prea stătea bine.

Adus la guvern toţi l'au primit cu bucurie. Chiar şi cei ce nu-l aveau prea bine pentrucă este singurul om care, în momentul de faţă, poate face faţă situaţiilor. In primul rând Daladier a cerut putere liberă să facă ce va crede mai bine şi mai potrivit pentru ţară. Parlamentul în mare majoritate au votat puteri depline şi încredere în noul guvern. Numai 5 voturi au fost contra.

Aducerea la guvern a lui Daladier este tâlcuită în lumea politică drept o slăbire a frontului popular din Franţa. Până acum nu se putea face guvern în Franţa decât în cazul că vrea Blum. Iată că acuma s'a putut face şi una ca asta. Daladier este contra intervenţiei în Spania aşa că toţi naţionaliştii francezi sunt de partea lui. El nu vrea să dea ajutor comuniştilor.

O altă dovadă că Daladier e altfel decât cei de până acuma e şi faptul că are de gând să recunoască imperiul italian şi să facă o înţelegere cu Italia.

Să dea Dumnezeu ca şi Franţa să meargă pe drumul cel mai bun.

Nu se lasă chinezii

Războiul chino-japonez continuă. Din luptele acestea vine acuma o veste interesantă: chinezii au bătut în multe rânduri pe japonezi. Era o vreme când citeam numai despre bătaia care o luau dela japonezi, acuma iată cetim despre biruinţele lor.

Aceste biruinţe au ele un tâlc al lor. Se vede că s'au amestecat alţii în horă. Toată lumea ştie cine s'a amestecat, deoarece se vede mâna comuniştilor. Rusia avea interesul ca să nu vină Japonia tocmai aşa de aproape. Mai ales că Japonia e o mare putere şi bolşevicii se temeau să o aibă în coaste.

Văzând deci comuniştii că japonezii vor cuprinde bună parte din China şi se vor întări mai mult au prins prilej bun ca să înarmeze pe chinezi şi astfel se tâlcueşte biruinţa chinezilor asupra câtorva armate japoneze.

Ce va fi până la sfârşit vom mai vedea.

ROMÂNIA ŢARA CU CEI MAI MULŢI STUDENŢI

Aşa se spune că la noi în ţară ar fi cei mai mulţi studenţi faţă de numărul locuitorilor. S'a făcut în Anglia, un fel de calendar al tuturor Universităţilor din lume.

Acolo s'a scris şi despre Universităţile din România şi despre numărul studenţilor pe cari îi avem noi in ţară.

Iată cum a crescut numărul studenţilor:

La 1913 în România mică erau 6 mii de studenţi.

In 1919 – după Unire – am avut 18 mii de studenţi, deci de 3 ori mai mult.

La 1925 am avut 23 mii de studenţi.

In 1932 — am avut 32 mii de studenţi.

Iar azi Universităţile din România au pe lângă 40 de mii de studenţi.

Am întrecut astfel toate ţările din lume. Faptul acesta e şi un bine şi un rău. E un bine pentrucă ne mai ridicăm şi noi printre celelalte ţări cu învăţătura. Dar e un rău pentru cei ce se trudesc cu învăţătura. Ca să facă atâţia oameni cu diplome. Până acuma era obiceiul ca îndată ce ai luat diploma să te prezinţi la stat ca să-ţi dea post. Şi statul avea nevoie. Dar locurile la stat s au cam umplut şi învăţaţii cu diplome rămân cu ele în buzunar. Toţi aceştia n'au ce face. Să se întoarcă la plug, de unde au plecat, e greu, mai ales că părinţii s'au trudit şi au cheltuit atâta pentru a face ceva mai bun din ei.

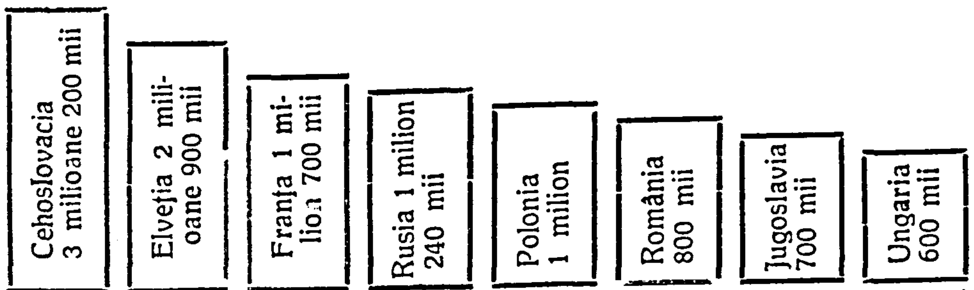
Un singur leac mai este: ca Românii să nu umble numai după diplome, ci să înveţe mai ales meseriile, comerţul şi ingineria. De astfel de oameni avem lipsă ca să luăm meseriile şi comerţul din mâna streinilor.

Aşa nu va rămâne nimeni fără slujbă iar ţara nu va avea decât de câştigat.

Câţi Germani mai sunt în alte ţări?

Am mai scris noi la gazetă despre dorinţa pe care o au Germanii din toată lumea ca să fie toţi la un loc. Mai ales acuma după unirea Austriei cu Germania problema asta s'a pus din nou. Toate ţările sînt îngrijate de puterea asta mare ce vrea să-şi strângă tot neamul la un loc.

Iată tabloul pe care îl publică o gazetă germană despre toţi nemţii cari sunt răspândiţi în alte ţări:

Altele mai mici în total 1 mil.

In total nemţii de dinafara graniţelor Germaniei mari numără 13 milioane şi ceva. Asta înseamnă că mai sunt destui răspândiţi prin lume. Dacă toţi vor reuşi să se adune la un loc întradevăr puterea Germaniei va fi foarte mare.

Unde mai punem şi puterea sufletească pe care i-a dat-o Hitler.

I trebarea pe care şi-o pune lumea este cum vor reuşi nemţii să se adune. Toţi au crezut la început că prin războiu. Dar în vremea din urmă s'a adeverit că nu asta e tactica lui Hitler. Cu toate că se simte în stare dar nu se apucă de războiu şi nici nu vrea să audă de el. Ei încearcă să se adune prin fel şi fel de înţelegeri. S'a văzut bine asta şi cu prilejul unirii cu Austria. Au aşteptat până a venit momentul şi deodată s'au repezit ca pisica asupra şoarecelui şi gata cu Austria. Fără nici un pic de războiu. Au dus ei armată în Austria, dar mai mult aşa de formă.

Tot aşa lucrează acuma cu Cehoslovacia. Ei nu vreau să între în Cehoslovacia, dar au dat totuşi ordin la toţi nemţii de acolo ca să se unească între ei. Şi pe urmă te pomeneşti într'o bună zi că toţi cei de-acolo vreau ei să se unească cu Germania. Nimic. Mai poţi zice ceva? Nimic. Şi aşa merg lucrurile înainte. Cum se vor sfârşi, asta e greu de ştiut.

INŢELEGERE INTRE ANGLIA ŞI ITALIA

De multă vreme Anglia a cam început să se apropie de Italia şi de Germania. Dar mai ales de Italia. Englezii totdeauna au făcut o politică bună pentru interesele lor. De câţiva ani s'au cam poticnit însă. In special englezii n'au putut ierta italienilor cucerirea Abisiniei. Ei nu văd cu ochi buni ca şi alte ţări să-şi facă imperiu colonial deoarece atunci ţările acelea nu mai cumpără marfă dela Anglia că o aduc direct de acolo.

Şi apoi mai era o chestiune. Englezii au trecere spre India tocmai prin canalul Suez şi prin Marea Roşie încolo. Ei n'ar fi vrut să aibă un vecin care să se uite mereu ce duce şi ce aduce Anglia. Şi aşa interesele Angliei fiind în joc s'au supărat pe italieni. Au hotărât, ca Liga Naţiunilor, să dea vestitele sancţiuni, — adecă pedepse contra Italiei. Nici o ţară nu vrea să mai dea Italiei ceva. Nici pe bani, nici fără bani. Atunci ne-am păcălit şi noi cu sancţiunile de s'a supărat Mussolini pe noi. Văzând deci Mussolini că Anglia face de astea a zis: ia să-o lovesc cu una mai bună. Şi a făcut înţelegere cu Hitler. Aşa că în loc să fie unul, — iaca Anglia avea doi duşmani.

De atunci tot prost a mers englezilor. Mussolini a cucerit Abisinia şi fără voia lor, iar în Spania, unde Anglia iar avea interese, Italia şi Germania au dat ajutor lui Franco.

Văzând că nu merge aşa, au schimbat politica şi au zis: să ne înţelegem cu Italienii.

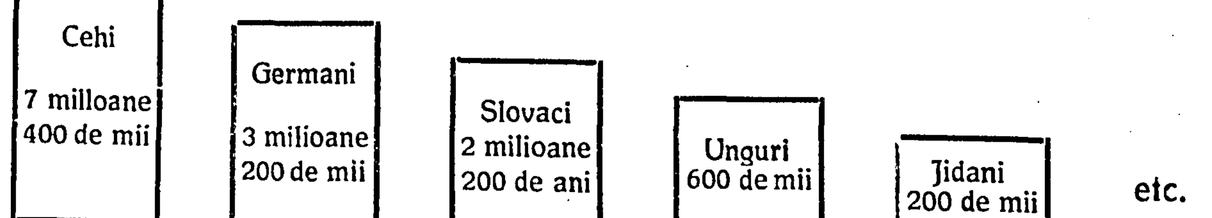
In timpul din urmă tot mai des se aude despre o înţelegere între Anglia şi Italia. Acum se aude că înţelegerea s'a şi făcut. Mussolini s'a obligat să nu încurce cu nimic socotelile Angliei în partea de Apus a Mării Mediterane, iar Italia şi-a luat aceiaşi obligaţie pentru partea de răsărit.

In plus de asta Anglia a făcut demersuri la Liga Naţiunilor pentru a se pune odată la punct chestiunea cu Abisinia. Cu alte cuvinte a spus Anglia că vrea să recunoască Abisinia ca ţară sub stăpânirea italienilor, dar aşa mai pe ocolite.

Inţelegerea cică l'ar fi supărat pe fostul Negus. Ar fi dat un comunicat în care spune că va cerceta ce e de făcut. Mai mare râsul. El care e singur în faţă cu Anglia şi Italia. Dar pe lângă râs şi o învăţătură. Cel mic totdeauna are încredere în cel mare pe când cel mare nu-şi face decât interesele cu cel mic. Aşa a făcut Anglia cu Negusul şi cu Abisinia.

Câte neamuri sunt în Cehoslovacia

Am dat mai sus o socoată despre câţi Germani sunt în alte ţări. Iată dăm mai jos o socoată despre câte neamuri sunt în Cehoslovacia:

etc.

Aşa dar 14 milioane de locuitori din care cehi sunt deabia 7 milioane.

Lucrul acesta are o mare importanţă pentrucă tocmai aici lovesc duşmanii Cehoslovaciei. Ei zic că nemţii să fie cu nemţii şi aşa mai departe. Pe de altă parte se mai văd din tabloul de sus două lucruri: Ungurii sunt şi ei vreo 600 de mii. Şi să vedeţi ce pretenţii au şi ei. Vor cu orice preţ să li se dea lor aceşti unguri cu pământurile lor cu tot. Şi pentru asta Ungurii aţâţă mereu pe nemţi să pornească contra Cehoslovaciei, ca să le dea şi lor o bucăţică cât mai mare. Dar cine să se ia după ei. Nimeni.

Un alt lucru pe care îl putem vedea e că deabia sunt acolo 200 mii de jidani. Se vede aşa dar că numai pe capul Românilor au căzut cu sutele de mii perciunaţii din Galiţia.

Guvernul cehoslovac văzând care e starea lucrurilor în ţară a luat aspre măsuri contra tuturor acelora, cari sub o formă sau alta ar încerca să strice liniştea ţării. Aşa au fost oprite orice fel de adunări şi orice propagandă politică. Pe de altă parte se aude că s'ar fi făcut şi arestări printre nemţii mai îndârjiţi.

DREPTATEA MOȚILOR A BIRUIT

A fost câștigat procesul cu jidanii Tischler și Bürgher.

De multă vreme s'a deschis un mare proces al Moților contra jidanului Tischler și alții ca el, cari au fost împroprietăriți cu păduri și locuri din munți și cari s'ar fi cuvenit locuitorilor de acolo.

Lucrurile s'au petrecut cam așa: La împroprietărire, inspectorii cari s'au dus să facă anchetă despre câți oameni sunt acolo și câtă pădure le trebue, în loc să numere oamenii, au numărat familiile, — adică o casă. Ei n'au zis sunt atâția bărbați, femei și copii, ci au zis: »sunt atâtea fumuri«. Și asta e înșelătorie curată. Iară cei cari hotărau soarta pădurilor nu au mai cercetat, ci au luat de bună ancheta făcută de oamenii vânduți jidanilor.

Bieții oameni au rămas muritori de foame, iar jidanii puseseră mâna pe mii de jugăre de pădure. De atunci au început plângerile oamenilor contra lui. N'a fost chip să se termine odată procesul. Mereu se amâna.

Acum vine o veste de mare bucurie pentru Moți. Procesul a fost câștigat la Curtea de apel din Cluj. S'au prezentat acolo marii apărători ai Moților, avocatul Vasiliu-Cluj, D. Gerota și H. Meitani din partea ministerului de Domenii. Toți au cerut ca pădurile să fie luate din mâna jidanilor cari pe nedrept le aveau. Din partea jidanilor încă au fost avocați cari au zis - ne mai având ce zice alta — că și ei cred, că trebue să se dea pădurile la Moți numai statul să le plătească lor prețul pădurii.

Judecătorii însă au înțeles șmecheria lor și au hotărât ca 15 mii de jugăre, pădure și pășunat, să treacă în mâna moților, iar jidovilor să le rămâie numai șase sute de jugăre.

Cu asta s'a făcut o mare dreptate Moților care pot mulțumi lui Dumnezeu pentru această biruință.

Cinste se cuvine și avocaților care s'au ostenit mereu pentru apărarea dreptății. Mai ales dl Vasiliu Cluj a fost totdeauna în apărarea cauzelor și năcazurilor ce le aveau locuitorii din munții apuseni.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor.

AVEM ÎNCĂ UN MINISTER

S'a înființat un minister al economiei naționale

Săptămâna trecută prin-tr'un decret lege s'a înființat un nou minister numit al economiei naționale.

Acest nou minister va avea în grije toate lucrurile cari privesc bunurile naționale de comerț. Așa de pildă va vedea dacă banii ce se împrumută sunt cu dobândă mică sau mare; dacă datoriile țării în afară mai trebuesc spori te sau nu. Apoi va avea grije să circule lucrurile de vânzare, adică să treacă dela o mână la alta, să nu stea pe loc. Va vedea dacă cei ce vând lucrurile nu cumva au ridicat prețurile prea mult față de cel de cumpărare.

De asemenea, dacă noi avem de pildă bucate de vânzare, ministerul acesta nou va hotărî câte putem vinde peste graniță. Toate acestea și mai ales socotile despre câte lucruri de vânzare avem și cum stăm cu bogățiile se făceau și până acuma pe la diferite ministere, cu serviciile împrăștiate în toate părțile. A fost numit și noul ministru care este dl Mitiță Constantinescu, guvernatorul Băncii Naționale și ministrul Industriei și Comerțului. Ministerul e în drum de organizare.

Mare nenorocire la Ismail

O locomotivă lovește un autobuz. 10 morți și 20 de răniți

O mare nenorocire s'a petrecut zilele trecute în sudul Basarabiei pe linia ferată Cetatea Albă-Galați. Un autobuz care ducea 30 de călători, în momentul în care trecea linia ferată, a fost lovit de o locomotivă ce trecea cu mare iuțală pe acolo.

Autocamionul a fost lovit așa de tare încât s'a rupt în 2. Jumătate a fost svârlit în partea stângă a liniei, iar cealaltă jumătate s'a agățat de locomotivă și a fost târâtă așa, aproape 100 de metri. Nenorociții cari erau mai ales în această parte a mașinii, au fost omorâți.

După ce s'a oprit locomotiva s'a văzut ce grozăvenie se întâmplase. 10 inși din mașină erau morți și 20 de răniți. Cei mai mulți dintre călători erau muncitori din Galați cari mergeau acasă spre Cetatea Albă.

Acolo au sosit și autoritățile începând aspre cercetări. Nu s'a putut afla până acuma dacă era sau nu era lăsată bariera peste linie. Cantonierul dela calea ferată spune că bariera era lăsată, pe când cei ce-au rămas vii din autobuz spun că nu era lăsată. Până să se afle vinovații, în familiile celor morți s'a făcut multă jale și durere.

Noutăți — Știrile săptămânii

Numărul de Dumineca al gazetei noastre nu va apare. Am ținut ca să dăm abonaților noștri o foaie bogată de sărbători și de aceea lucrătorii dela tipografie nu pot face acum culegerea pentru numărul de după Paști. Iar după sărbători nu mai avem vreme destulă. De aceia numărul viitor va fi cel de Dumineca 8 Mai.

Biserica Sfântului Mormânt, dela Ierusalim, se aude că va fi închisă de Paști din cauza slăbirii unui zid. Acolo se făceau și se fac în fiecare an cele mai mari pelerinagii — călătorii la locurile sfinte. Biserica e foarte frumoasă și are niște picturi de toată frumusețea. Fiind veche și slab zidită, acuma era cât pe-aici să se prăbușească, iar autoritățile au pus sub ziduri scăunime de ciment și așa cred să o facă iarăși tare. De sărbătorile acestea autoritățile nu dau voie să intre lumea acolo de teamă ca nu cumva să se întâmple vre-o nenorocire.

China spre comunism? Nu de mult un gazetar englez a scris despre cauzele cari au dus înrădăcinarea comunismului în China, următoarele: »Când Japonia a început războiul în China, comunismul era acolo aproape de sfârșitul său obștesc. După întoarcerea mea recentă din Hongkong însă am auzit spunându-mi-se în societatea unor chinezi foarte culți aceasta: — Situația întreagă s'a schimbat în ultima lună. Dacă ați întreba pe orișicine, vă va spune, că unica noastră speranță este comunismul. Am căutat ajutor în toate părțile, dar vedem că unica noastră speranță de a fi ajutați rămâne Rusia. Am vrea ca sprijinitorul nostru să fie altcineva, dar iată că aceasta nu se întâmplă«.

Așadar comuniștii și-au întins mâna și pe acolo.

Săptămâna curățeniei, așa a fost numită săptămâna asta la Praga. Toate vor trebui să fie mai curate ca totdeauna în timpul acesta. Toată lumea va fi poftită să-și țină curtea curată și casa tot așa. La radio, la conferințe și în toate părțile se va face propagandă pentru curățenie. Primăria a dublat pe cei ce se ocupă cu aceste chestiuni, iar prăvăliile, mai ales cele cari vând de-ale mâncării vor fi inspectate în fiecare zi să se vadă dacă țin sau nu curățenie. Așa dar, vreau cehoslovacii cu orice preț curățenie. Unde să mai punem faptul că și până acuma Praga era cel mai curat oraș dintre capitalele țărilor europene.

E o treabă bună asta.

Făceau bilete de tren. Câțiva controlori dela trenuri au observat că biletul de tren a unui călător nu prea seamănă a fi curat. Și s'au început cercetările. Nu după multă vreme au fost prinși 3 inși cari făceau bilete de tren. Adică mai bine zis le modificau. Ei aveau o mașină ca cele de pe la gări care pune numărul pe biletele de tren. După aceea cu ajutorul unui ceferist adunau de prin gări biletele odată întrebuințate. Acopereau găurile și ștergeau numărul biletului. Apoi cu mașina pe care o aveau puneau numărul trenului cu care voiau să plece.

Deabia au pus în mișcare toată chestiunea și acuma iată-i că în loc să călătorească cu biletele lor de tren, călătoresc cu duba la Văcărești.

Mare explozie de dinamită. Mai mulți lucrători dela o carieră de piatră lângă Timișoara, au vrut să arunce piatră mai multă deodată și au pus pentru asta 7 kilograme de dinamită. Au pus dinamita într'o gheretă (baracă) de lemn de lângă cariera de piatră. Tocmai când se pregătiau pentru lucrul acesta dinamita a făcut explozie. Detunătura a fost grozavă. S'a auzit la zeci de kilometri depărtare.

Ghereta a fost făcută țăndări și aruncată la o sută metri depărtare. Toți cei 4 lucrători au fost omorâți. Nu se știe din ce cauză a explodat. In orice caz cu dinamita e bine să umblăm cât mai rar și cu cât mai multă pază.

Săraca bogată. Cam așa vine vorba cu o femeie din București care a murit zilele acestea. Era bătrână și nu avea cu ce să trăiască. In ultima vreme umbla după ajutoare și după cerșit. Toți o credeau nenorocită. Intr'o zi vecinii au observat că nu mai dă semne de viață. Nu mai eșia din casă. Au venit autoritățile și deschizând casa au găsit-o moartă.

Intr'un pupitru — cutie la masă — ei au găsit un pachet cu bani. Numărând banii au aflat 124 de mii, bani ghiață. Ba se spune că ar mai avea bani și la bancă. Acum banii rămân Statului. Ea nu avea urmași.

Așa săraca mai merge.

Aurul ținut acasă. De când cu contrabanda de aur despre care am scris în numărul trecut, a început lumea să se intrebe cum anume arată legea: să ai aur acasă sau nu!

Iată care este legea: aurul oricum, dacă e puțin, poate fi ținut acasă. Tot așa cel din care sunt făcute inelele, cerceii, linguri și altele, poate fi folosit fără nici un fel de pedeapsă: Ceeace e interzis e vânzarea sau cumpărarea de aur. Adică poți să ții aurul acasă dar din momentul în care vrei să-l vinzi »nu poți s'o faci decât cu aprobarea Băncii Naționale«. Altfel o pățești.

Tot cu aurul. Fiindcă veni vorba despre aur, să arătăm cetitorilor noștri ce s'a mai întâmplat cu marile hoții făcute la București. Fostul ministru C. Xeni a fost arestat și i s'a făcut mandat de arestare pe 30 de zile pentru cercetări. Tribunalul din București a dat aprobare pentru asta. In apărarea celor cu pricina au sărit cei mai mari avocați, foști miniștri de justiție: Djuvara, Grigore Iunian, C. A. Roseti, I. Gr. Periețean, și alții. Totuși nu i-au putut scăpa.

Buzduganu, cel care s'a împușcat, se dovedește a fi avut mai puțină vină decât alții.

Tot odată făcându-se cercetări, cu prilejul acesta au mai fost prinși și alții cari vindeau aur fără să aibă permis. Astfel au fost prinși unii la Cernăuți, alții la Cluj.

L'a scăpat, dar era să între el. Așa s'a întâmplat la un proces dela Craiova. In timpul judecății s'a hotărât ca unul dintre cei pârâți să fie arestat. Avocatul lui a spus că nu poate fi arestat omul așa fără nici o socoată și când a venit să-l ia pe cel arestat s'a îndârjit și mai tare scăpându-l de sub pază pe acuzat.

Judecătorii auzind l'au dat în judecată pe avocat cerând ca să fie arestat în locul celui ce fusese scăpat.

Noroc că cel fugit a venit singur, altfel intra avocatul în locul lui.

Adunări publice nu se mai pot ținea în Cehoslovacia până după 1 Mai. Așa că nici un fel de întrunire nu se va face de sărbători pe acolo. Sub această poruncă intră și sărbările muncitorești dela 1 Mai, care se făceau în fiecare an. Deasemenea gazetelor le-a fost interzis ca să mai facă ceartă între partide.

Se vede că pe acolo încă sunt certuri. De aceea s'au interzis toate astea.

In Austria iarăși frica. In Austria au început fel și fel de judecăți contra acelora cari erau odată conducători și luptau contra hitleriștilor. De frica judecăților mulți și-au pus singuri capăt vieții. Așa se aude că un general Zehner care fiind în Curtea Marțială a judecat pe câțiva hitleriști la moarte, s'ar fi împușcat acuma de curând.

Apărarea Bucureștilor. Pentru apărarea Bucureștilor contra atacurilor cu aeroplanele, se fac fel și fel de pilde. Așa săptămâna trecută s'a făcut ziua o astfel de experiență. Zece minute tot orașul nu s'a mișcat. Tramvaiele și mașinile s'au oprit pe loc, iar oamenii toți s'au ascuns prin coridoare. Toate clopotele dela biserici și fabricile au dat semnalul. Astea sunt semne de pace.

Tipografia Astra Ardeleană S. A. R. — Cluj, Calea Moților 59. Redactor răspunzător: GAVRIL POP
Bun de imprimat.